

MÁS VALAKI PROBLÉMÁJA

„Zseniális a narrátor fekete humora.

Bármikor söröznék vele.”

– Zoli, 29, Budapest

MEISZNER KRISZTINA

MEISZNER KRISZTINA

MÁS VALAKI
PROBLÉMÁJA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

Egy

SZABÁLYOK NÉLKÜL NINCS ÉLET. Még olyan sem, mint amilyen az enyém.

A csaposok szabályai legalább egyszerűek. Nem piálsz a pult mögött, nem vizezed az italt, nem fogdosod a nőket. Slussz. Ja, és a vendégnek (majdnem) mindig igaza van. Még akkor is, ha ő éppenséggel olyan Vendég, Aki Az Istennek Sem Akar Hazamenni. Vagy olyan Vendég, Aki Egy Részeg Bunkó. Rossz esetben ez a két-féle Vendég ugyanaz. Viszont neki sem árulunk felvizezett piát, és amíg nincs szándékában a hangoskodás vagy mások feldarabolása (mondjuk ez utóbbira befizetnék, azazhogy inkább mégse), rá is érvényes a rugalmas záróra.

Hát ezért álltam még ott negyed négykor, színjózanul, a türelem szobraként, kezemben egy törlőkendővel, miközben a mai duplapéldány éppen a harmadik vizezetlen Unicumot próbálta

beügyeskedni az arcán a nyílásba. A hétfő éjjeleink rendszerint olyan laposak, mint maga a Nagyalföld, záróra háromkor, ez a pofa meg épp úgy nézett ki, amikor fél háromkor beesett, mint akinek már csak egy utolsó kupicára van szüksége, mielőtt hazalődörög. Arra tényleg nem számítottam, hogy kényelmesen rátehénkedik a bárpultra, rendel gyors egymásutánban még két további Unicumot is, aztán elkezdi osztani az észet. Mégpedig milyen észet, uramisten!

Időnként tököm tele a szabályaimmal.

– Merugye.

Megállt, erőt gyűjtött, gondosan letette az unicumos pohárkát, pontosan a szalvétanégyzet közepére. Nem ment egyből, de keményen dolgozott rajta.

– Merugyerégen.

A hátam mögött megnyikordult a bárszék. Hátra sem kellett néznem, hogy tudjam: Valéria újra megcserélte a lábát, másodjára az elmúlt három perc alatt. Rossz jel. Abból még sose sült ki semmi jó, ha Valéria unatkozott.

– Merugyerégen, mikormég. Akkor. Amikor mindenki tudta, hol a helye – fejezte be diadalmasan a részeg, és nyomatékosan bólintott hozzá.

Hátrafordultam, ránéztem Valériára. Valéria a legártatlanabb tekintetével bámult rám vissza, aztán elővett a fiókból egy körömrészelőt, és a manikűrjén kezdett dolgozni.

– Zemberekben még volt tisztelet. Tisz-te-let. Nemanyikhajok. Nem. A. Nyikhajok. Montákmeg.

A hátam mögött lassú, egyenletes tempóban zengett a suhusuhu-suhu. Valériát szerencsére mindig megnyugtatták egy kissé az ilyen női ízék, mint a körömrészelés.

Szüksége is volt rá. A részeg előredőlt, és őt, tőle szokatlanul összefüggő mondatban közölte a véleményét a rendőrökről, a homosokokról, a bűdös kurvákról és mindenkiről, aki nála kevesebbet vagy többet keres, de nem munkával, nem ám, bazmeg.

2012 márciusa, Budapest. Ideges idő, ideges város, ideges emberek. Ennek itt például nyilvánvalóan nem egy negyedik Unicumra volt szüksége, sőt, már a harmadik is túlzás volt. Valószínűleg nem kellett volna a szemébe néznom, amikor kérte. A „sarokban vonító, szánnalmas korcs kutya”-tekintete miatt tettem. A fenébe, ennyi év, és még mindig nem tanultam meg, hogy a sarokban vonító kutyák jó eséllyel minden felénk nyújtott kézbe belekapnak. A simogató kézbe is.

Vannak dolgok, amiket úgy kell hagyni, ahogy vannak, és kész. Másat úgysem tudsz tenni.

A pasas lecsapta az unicumos poharat.

– Mégegyet.

A hógolyónak több esélye lett volna a pokolban, mint neki egy újabb italra. A hátam mögött ugyan még mindig egyenletes tempóban ment a suhusuhuhu, de tisztában voltam vele, hogy Valéria belülről úgy szikrázik, mint egy zárlatos vezeték. Mindig könnyen kijött a sodrából, de a hónapnak ezekben a napjaiban meg pláne.

– Háromkor zártunk.

– Ehhe. Demégegyet?

Felsóhajtottam. Na, ennyit a szabályokról.

Előredőltem, megpróbáltam elkapni a pofa tekintetét. Szuggesztióban sose voltam túl erős, de ezúttal tényleg szükség volt rá.

– Késő van, te pedig berúgtál. Most hazamész.

A pasas bambán nézett vissza rám. Fogalmam sem volt, eljutott-e az agyáig, mi történik, de a bal pupillája lassan kitágult. Egy pillanatra felvillant előttem valami csúnya és ismerős abban a felemás, vérágas szempárban, úgyhogy azt is hozzátettem:

– Az asszonyt sem vered meg.

Hallottam, amint Valéria halkán felhorkan, aztán lecsusszan a bárszékről. Már készültem, hogy lefogjam, ha ugrik – kerül, amibe kerül –, de ő békítően megveregette a vállamat, és belesúgta a fülembe:

– Ez szép volt. Kissé amatőr, de azért szép. Pláne egy empatától. Na, zárom a kasszát – vonult át a pult másik végébe.

A részeg ránézett a kezében a pohárra, letette. Rám bámult, de rajtam még mindig nem volt semmi érdekes, úgyhogy inkább Valériára fordította a figyelmét, aki a géppel csilingelt odaát.

Végül is, magam sem tettem volna másként a helyében. Sokkal sokkal rosszabb dolgokat is nézegethet kábult állapotban az ember, mint goth tündérré sminkelt pultoslányokat, jujpirosra festett szalmakazallal a fejükön.

– Asszemideje. Hazamenni.

Megrázta a fejét, mint aki zümmögő szúnyogtól vagy valami más, hasonlóan idegesítő dologtól akar megszabadulni. Lenézett a könyöke mellett a pohárra, megint rám, megint Valériára.

– Hazamegyek – nyalábolta fel a kabátját a székről. Megpróbált belebújni, de ez nem ment gond nélkül, úgyhogy végül hagyta a francba az egészet. A fáradalmakat viszont ki kellett pihennie, úgyhogy körbenézett a fekete falakon, a szemmagasságba festett piros szögesdrót-mintán, az előregedett tükrökön meg az összes szedett-vedett bútoron, amelyeknek a jelenléte mintegy garanciát adott

arra, hogy echte pesti (majdnem) romkocsmába léptél, szubkultúrák tagjai és hipszterek előnyben, te, mindenkimás, meg hagyj fel minden reménnyel. A Lugosi Béla-posztterekre különösen büszke voltam, ő is alaposan megbámulta azokat. Siker, jeee.

– Kibaszott hülye hely ez itt. Mint egy kriptá.

– Ahogy mondja – válaszolta szívélyesen Valéria, és belökte a kasszagép fiókját.

A részeg ránézett Valériára. Engem már le se szart, és ez így volt jól.

– Mik maguk, vámpírok?

Valéria felhúzta az egyik szemöldökét, hátrafordult az italosüvegek sora mögötti tükörhöz, aztán belecsücsörített valahol a Campari meg a Kahlúa között. Tudtam, mi következik, de sajnos túl messze volt tőlem ahhoz, hogy észrevétlenül bokán rugjam.

– Hát persze – mondta megsemmisítő hangsúllyal, aztán előkötorta a rúzsát a köténye zsebéből, hogy korrigáljon a sminkjén egy férfiszemmel láthatatlan mikrohibát. – De csak minden teliholdkor.

A részeg elröhögte magát, letörölt a szája széléről egy kis nyálat, aztán hálistennek megfordult, hogy az ajtó felé imbolyogjon.

Valéria rám pillantott, bocsánatkérően vállat vont, aztán utána-szólt.

– Hé.

A pasas megfordult. Úgy két és fél méterre lehetett Valériától. Még belefér.

– Ez tényleg egy kibaszott hülye hely – mondta barátságosan Valéria, vagy legalábbis feltételezem, hogy barátságosnak szánta. Nekem kissé zúzmarás lett tőle a gerincem. – Éppen ezért ne is foglalkozz vele. Nem jártál itt. Nem is hallottál róla sose. A feleségednek pedig vegyél holnap egy csokor virágot, te seggfej. Rózsát. Az a tuti.

A részeg révületen bólintott, aztán, kezében a kabátjával, végleg kiimbolygott az ajtón. Legalábbis nagyon reméltem, hogy végleg.

– Ezt nem látjuk többet, arra mérget vehetsz – mondta Valéria, és leoldotta maga elől a pincérkötényt. – Őszintén, kellett ez neked? Fogalmam sincs, miért éppen kocsmát vezetsz, ha ennyire nem bírod a hülyeséget. Mintha nem tudnád, miket hoz ki belőlük az alkohol.

Megráztam a fejem.

– Nem a hülyeség volt a legnagyobb baja, hanem a zsigeri gyűlölet. Hallottad, miket mondott.

– Nem, kizártam a pasast. Csak annyit hallottam belőle, amennyi tőled átszivárgott. Igaz, az sem volt kevés.

Épp ettől tartottam.

Valéria fűjt egyet:

– Különben meg, ha tudnád, hány olyan pofával találkoztam már, aki felfelé nyalizik, lefelé rúg, és három grappa után már ki akarná nyírni az egész világot...

– Felteszem, sokkal. És felteszem, némelyikük meg is próbálta.

Valéria beszívta az ajkát, elgondolkozott.

– Na ugye.

– Á, azok más idők voltak – indult körbe a teremben, hogy elfújja az asztalokon haldokló mécseseket. – Merugyerégen. Mikormég. Ó, ha tudnák egyáltalán ezek a tökfek, miről beszélnek.

– Ja. Szerinted mennyi ideig húzta volna akkormég, mikormég?

– A kérdés az, hol és melyik akkormégben a sok közül.

– Tudom is én. Valamelyik ócska kocsmában, Velence, 1640, például.

Valéria eltűnődött egy pillanatra.

– Tíz percig. Maximum. Aztán valaki letépte volna az arcát. Már ha egyáltalán megérte volna ezt a tiszteletre méltatlan életkort, amit kétlek. Rémes egy pestisjárvány volt az 1630-as, állítólag még az 1575-ösnél is rémesebb.

– Azt mondják, igen.

Valéria rám nézett, a szemét forgatta, aztán letörölt egy miniatűr foltot a bárpultról, és szétnézett, maradt-e még égő mécses a teremben.

– Oké, mehetünk. Amúgy elgondolkodhatnál azon, érdemes-e egyáltalán kinyitnunk hétfőnként. Ma ezen a marhán kívül Pincepolgár volt az egyetlen érdekesebb vendégünk.

Lecsaptam a villanyt, csak a bejárat fölött maradt ott az őrzőfény.

– Miért, lenne jobb dolgod, mint itt üldögegni, és a körmöd reszelgetni?

– Hajaj – válaszolta érzéssel Valéria, a szeme szinte világított a sötétben.

– Ettől tartottam – mondtam fanyarul, és odanyújtottam neki a kabátját. – Na, menjünk haza!

– Biztos?

Ránéztem.

– Holtbiztos. Megegyeztünk, nem? Munka közben és után nincs vadászat.

Valéria lebiggyesztette az ajkát, majd nyújtózkodott egyet, mint egy ébredező macska a vadabbik és nagyobbik fajtából.

– Na jó – legyintett végül. – Hozzád vagy hozzám?

– Szex?

– Nos, jobb híján te is megteszed, JonJon.

– Ne hívj JonJonnak! Nem Hamburgban vagyunk húsz évvel ez-
előtt, a jóistenit neki.

– Rendben, JonJon – simogatta meg az arcomat Valéria. – A szex
viszont kiváló ötlet. Másként esetleg elsétálok a Deák térig egy kis
harapnivalóért.

– Zsarolsz, puttana?

Valéria megrebegtette a szempilláit.

– Imádom, mikor csúnyán beszélsz velem.

Haha. De legalább humoránál volt még. Másként már valószínű-
leg bevágott volna a sarokba, pofázzak inkább a pókoknak.

Bementem a raktárba a kabátjainkért, menet közben bújtam bele
a sajátomba, aztán udvariasan feladtam Valériára is az övét. Hű-
vös, izgató verbénafelhő lebbent felém a hajából, és biztosra vettem,
hogy ő is tisztában van azzal, éppen mi jár a fejemben.

– Kösz – gombolta be magán a kabátot. – Na, hozzád vagy hoz-
zám?

– Hm – nyitottam ki előtte az ajtót. Nem volt sok kedvem ki-
menni. – Nálad az ágy jobb, nálam a kaja.

– Akkor hozzád – lépett ki Valéria a márciusi éjszakába.

A mellékutca hallgatott, az emeleti ablakok sötétbe borultak.
A kocsmá bejárata fölött sem pislákkolt az a fénytábla, amely fel-
tűnésmentesen hirdette, hogy a Bugyorban cidert csapolnak. Be-
zártam az ajtót, lehúztam a rácsot. Valéria felbámult a felhős égre,
megborzongott, mintha elektromos kisülés villant volna át rajta, az-
tán kopogó léptekkel indult el a körút irányába.

– Az ágyadat, azt viszont lecserélhetnéd már – vetette hátra kény-
szeredett-vidám hangon, míg én még mindig a lakattal bajmolódtam.

– Előbb-utóbb valaki mást is meg akarsz majd dugni rajta, és az esetleg nem fogja díjazni a nyikorgást.

Előbb-utóbb. Hah. Előbb-utóbb innen is továbbmegyek, Valériával vagy nélküle. Mit számít az az öt év, ennyit a padlón fekvé is kibírok. Volt már rá példa.

Persze a fene se akar több száz éves nővel vitatkozni. Főként nem három nappal a márciusi holdtölte előtt.

Kettő

AZT HISZEM, EZT MOST MÁR TÉNYLEG muszáj tisztáznunk. Na hát akkor: vámpírok vagyunk. A bakacsinfekete éjszakák hercegei és hercegnői, sötét villanás az árkádok alatt, torkodba tépő fogsor hagymázos hajnalokon, léptünk alatt nem koppan az utcakő sem, teliholdas éjjeleken prédára vadászunk, ölelésünk halál, csókunk halál, pillantásunk maga a rettenet, bla, bla, bla, blablablabla. És ezután jön az a rész, hogy felejts el mindent, amit eddig a vámpírokról tudtál.

Szerintem inkább ne felejts el semmit, az mindenkinek jobb lesz. Nekünk pláne. Minél több hülyeség kering velünk kapcsolatban, annál könnyebb beleolvadnunk a tapétába. Vámpírnak lenni ugyanis nagyjából ebből áll. Mi vagyunk a legtechnikásabb tapétaminta a hold alatt. Aki nem elég technikás, az halott – már úgy értem, duplán az. Halálnak halála, mors mortis. Nem marad utána más, csak egy marék por.

Amíg a sztorik tükrökkel meg keresztekkel meg delejes varázssal kábítják a népet, addig én legalább nyugodtan sorba állhatok este fél tízkor a Tescóban anélkül, hogy mindenki sikítva rohanna a kijáráshoz. Kissé gyűrött, harmincas pasas, nincs túl jó színben, karikás szeme egy átdolgozott napról árulkodik, a kezében egy cserép bazsalikom. Még el se fordítottad róla a tekinteted, és máris elfelejtetted, milyen színű a szeme, a haja, milyen az állformája, borostás-e vagy simára borotvált, de még azt is, hogy éppen milyen micsodát visel mivel. Csak a bazsalikomra emlékszel, egy cserép hatszáz forint, viszontlátásra. Lövésed sincs arról (és miért meg honnan is lenne), mennyi munkámba kerül mindez. Minden iratom rendben, minden adatom leellenőrizhető, rendesen adózom, nem alkalmazok feketemunkást, nem csinálok semmit, ami illegális, még a piroson is csak annyiszor szaladok át suttyomban, mint a többi budapesti. És te, tudatlan tagja az élők világának, aki a nap alatt örvendezel a boldog, rövid kis életednek, nem is sejtetted, hogy bármikor, ha fent van a telihold, ha vér szagát érzem, vagy ha éppen csak úgy akarom, én vagyok az a sárgán világító szemű, falfehér szörnyeteg is, aki a hátad mögé lopakodik. Csak azt az apró zörejt hallod még, amint a szemfogam előugrik, aztán már ott is vagyok a torkodon.

Berezeltél? Úgy kell neked, miért nézel annyi vámpírfilmet. Ha rajtam múlik, sose látsz meg ebben a formámban. A gyűrött pasas hazamegy a cserép bazsalikkal (nem csinálom vele semmit, épp csak szeretem az illatát, ha esetleg tudni akarod), aztán előveszi a hűtőből a vérátömlesztéshez használt tasakot, kitölti a tartalmát egy IKEÁ-s bögrébe, megmelegíti a mikróban, aztán megissza. Utána esetleg megnéz egy filmet, elolvassa a híreket. Tapétaminta, öngyógyítás, beolvadás – a fennmaradás egyetlen lehetséges módszere.

Persze, most csalódtál. A bakacsinfekete éjszakák hercegei és hercegnői sokkal jobban hangzik, mint hogy gyanakvó és visszahúzódó élőhalottak vagyunk, fegyverünk a titok, az elhallgatás és a hazugság, létformánk a bujkálás, legfőbb parancsunk a túlélés, legjobb stratégiánk a beolvadás, legjellemzőbb életösztönünk a paranoia. (Fene ezt a nyelvet. Létforma, túlélés, életösztön. Mindegyik kifejezés hülyén hangzik élőhalottak esetében.) Mindegyikünk csak magáért felel. Finuccia huszonegy pontja, az egyetlen szabályrendszerünk is ezt írja elő, semmi mást. Rejtőzz el, ne számíts semmi jóra, ne bízz senkiben. Ott van az a rengeteg film, amelyekben sápadt és szexi démonok világuralmat, végtelen gazdagságot vagy pucér és véres nőket/férfiakat akarnak maguknak – nahát, ehhez képest a sikert mi időben mérjük, nem pedig átharapott torkokban vagy aranyrudakban. Pucér embereket bármikor szerezhetsz, a pénz sem olyan nagy ügy. A világuralommal meg ugyan mit tudnánk kezdeni? Finuccia, de még a Tanítványai sem hajtottak sose világuralomra. Mindaz, amiért Tadeusz, Johannes és Brianna dolgozott, egyetlen célt szolgált: hogy felszívódhassunk az élők között, és senki ne vehesse igazán komolyan a létezésünket.

Jelentéktelenség, ez a kulcs. Egy diktátorra vagy egy popsztárra mindenki figyel; egy pultosra vagy egy levéltárosra senki. A városok lényei vagyunk, de nem azért pendlizünk Barcelona, London, Sydney, Tokió és Fokváros között, mert a hedonizmusunk miatt lenne szükségünk a sosem alvó metropoliszokra. A tapétamintához tapétázott fal kell, a beolvadáshoz pedig minél több különböző ember: olyan, többé-kevésbé furcsa emberek, akik között nem tűnünk fel még mi sem.

A világunk egy sokszobás lakásokkal teli ház, ahol mindegyik falon más-más a tapéta mintája. Az egyik első lecke, amit egy vámpírnak meg kell tanulnia, a mimikri, anélkül nem vár rá hosszú élet (vagy halál, vagy élőhalál – ó, fene ezekbe a nyelvekbe). Az évekhez, évtizedekhez, évszázadokhoz rugalmasságra van szükség, semmi másra. És hidd el, rohadt nehéz rugalmasnak lenni ebben a világban, de nincs más lehetőség. Ha vámpírrá váltál, nem lehet más ambíciód, vágyad, álmod, csak egy: fennmaradni.

Szeretetre vágysz? Üdv a pokolban! Szeretőt találhatsz magadnak, élő élettársra viszont ne is számíts. Vámpír élettársra pláne nem. A házasságot maximum két emberöltőre tervezték, annál többet nem bír ki. Nem lesz családod, nem lesznek gyerekeid. A természet hülye viccei vagyunk, és egyetlen szerencsénk, hogy biológiai úton nem tudunk szaporodni. Az átváltoztatódra se számíts, nem fog fiaként kezelni. Azt sem várja el, hogy atyjaként kezeld.

Barátokat szeretnél? Az élők futó ismerőseid lesznek. A többi vámpír csak alkalmi haverod, üzlettársad, szexpartnered, sorstársad, vadászcimborád. Mindegyikünk csak magáért felel. Mondtam már: tapétaminta, beolvadás. Egy-két tűnek könnyebb eltűnnie egy szénakazalban, mint egy egész tűpárnának.

Ha nem akarjuk csúnyán végezni, hajszálpontosan tudnunk kell, mikor kell felszívódnunk. A vámpírlét felszívódások sorozatából áll, semmi másból. Egy ideig senki nem figyel fel, például, Johannesre, a mainzi könyvkötőre, aki nemigen jár a déli istentiszteletre, és a nappalait a műhelyében tölti. Rendes ember ő azért, van egy gömbölyke szőke felesége is, adakozik a szegényeknek, becsben tartja a szolgálit, senki nem készít nála különkül kötést a bibliáknak, kedvenc étele a fokhagymás disznócomb. Épp csak nem öregszik,

nem változik. Johannesnek, a könyvkötőnek öt-tíz éve van, legeslegszerencsésebb esetben tizenöt. Az után már nincs többé Johannes, a mainzi könyvkötő: Jakob van, a potsdami régiségkereskedő, esetleg Jan, a prágai nyomdász. Vagy egy marék por.

Kérdezheted, egyáltalán mi akkor a buli a vámpírságban? Rossz hírem van: semmi. Vámpírnak lenni végtelenül, rohadtul, kibaszottul *unalmas*. Hogy akkor miért csinálom még mindig, ahelyett, hogy gondosan rádölnék egy jól kihegyezett facövekre? Nem figyeltél, látom. Szerinted mi a bűdös francot jelent az, hogy legfőbb parancsunk a túlélés? Nem másnak, magának a létezésünknek a parancsa ez: olyan parancs, amely csak önmagáért van, semmi másért.

Úgyhogy számolj le szépen az illúzióiddal. Nem kastélyokban meg palotákban meg pompázatos udvarházakban találsz meg miniket, hanem valahol egy kő alatt. Ha rejtőzködési tanácsokra van szükséged, kérdezz meg egy vámpírt.

Csak készülj fel arra: rengeteg követ fel kell fordítanod ahhoz, hogy megtalálj egyet. Érdemes elfecsérelned erre az egyetlen, értékes, színes és kiszámíthatatlan életedet?

Három

– **M**ENZOGNERE – NÉZETT FEL VALÉRIA A PÁRNÁRÓL. – Felcsalsz ide egy rendes vacsora ígéretével, aztán persze kiderül, hogy itt is csak hűtő, mikró, csésze, nesze. Az egyik leghazudósabb alak vagy azok közül, akiket valaha is ismertem.

– Figyelembe véve, hány hazugot ismertél, elég jól csinálhatom – nyújtottam oda neki az egyik gőzölgő bögrét.

Nullás, Rh-pozitív. Semmi extra. Erdogan megbízható árut tartott, és viszonylag olcsón is adta, az egyéni kéréseket viszont úgy söpörte félre, mint korpát a zakója válláról. A vér az vér, és kész. Ha spéci igényeid vannak, csapoly magadnak. Az ingyenc izlésűeknek nem Budapest az ideális helyszín, de egyébként is, ki vágyik gourmet élményekre egy zacskós levestől. Megrendeled az árut Erdogan valamelyik e-mail címén, aztán megkapod az üzenetet, hol veheted át a cuccot, és nem kérdezed, honnan van.

Egy ital előtte, egy ital utána. Átlagos holdtöltén talán elég is lenne ebből két forduló.

– Azért ne bízd el magad – fordult hasra Valéria, és beleszagolt a vacsorájába. Az oldalán halványan felderengett az a réges-régi heg, amelyet mostanra éppúgy ismertem már, mint a sajátjaimat. – Carlo mindenkinél jobb volt, legalábbis egy ideig, aztán mi lett a vége?

Nem válaszoltam, mert ugyan mit mondhattam volna erre. Inkább a bögrém tartalmára koncentráltam. Három kortyra le is ment az egész.

Carlo nem volt jobb mindenkinél. Ha így lett volna, nem beszélénk róla múlt időben. Hobbihazug volt, abból is a legrosszabb fajta. A róka, aki kiénekelteti a holló szájából a sajtot, pedig tudja magáról, hogy laktózérzékeny. Fél óra elég volt belőle, hogy tudjam, hogyan végzi majd előbb vagy utóbb. Inkább előbb, mint utóbb. Miután elváltunk az Opéra Comique előtt, elintéztem pár függőben lévő ügyet, csomagoltam, és pucoltam tovább Genfbe. Rejtőzködő kombinátor vagyok, a kockázatot csak megelőzéssel tudom kezelni. Reméltem, Carlo nem ránt magával valaki mást is, bár, legyenek őszinték, nem sokat gondolkodtam a dolgon – emiatt főjön csak annak a másnak a feje. Majd Tadeusz elintézi az ügyet, ha akarja, az éppen Párizsban lakó vámpírok meg vigyáznak magukra. Ha esetleg mégsem, nekem aztán mindegy. MVP.

MVP, másvalaki problémája. Nem lennék meglepve, ha kiderül, hogy vámpírok találták ki ezt a rövidítést. Sajnos az MVP ezúttal a Megint Valéria Problémájának volt a rövidítése, de hát ezt honnan tudhattam volna, még nem ismertem őt sem. Valéria ott és akkor csak egy színes és távoli folt volt: egy égőpirosra festett száj, egy mentazöld csipkeruha és egy vörössesszőke konty között a büfé

másik végében, amint felkacag valakinek a tréfáján. „Ma maitresse” – mutatott az irányába büszkén Carlo, és közben merőn bámult a szemembe, nehogy megkérdőjelezzem a bejelentését.

És aztán persze Carlót törvényszerűen elvitte a balsorsa, Valériát meg Hamburgig nem láttam, aztán meg felbukkant, hogy a nyakamba varrja magát, csak tudnám, miért. Nyilvánvalóan nem szerelemből. Nem kedvelt különösebben engem még most sem, hogy itt hevert a rozoga ágyamon, és az utolsó kortyokat itta a bögréjéből. Olyan közel feküdtem mellette, hogy éreztem, miként sistereg benne a feszültség.

Majd csak átvészeli valahogy. Végül is, miből lehetne baj. Egy ragadozó lavírozó meg egy konzervvéren élő kombinátor egy többé-kevésbé ismeretlen városban, egy évszázadok óta nem alkalmazott rituálé foglyaként... Bagatell.

Mintha nem lenne elég, hogy mindjárt itt a luna caliente. A tavaszi nap-éj egyenlőség előtti holdtölte. Amikor nem ismersz sem istent, sem embert, de még vámpírt sem. Máskor talán nem támadnád meg a barátodat, a társadat vagy egy gyermeket – a márciusi holdtölte alatt bármikor.

Mi meg itt állunk összekötve. Hol volt ennek a nőnek az esze? Ha a krónikáknak nevezett hazugsággyűjteményeinknek csak a negyede is igaz...

– Még egyet? – intettem az üres bögre felé.

– Jöhet.

Elvettem tőle, aztán úgy, ahogy voltam, meztelenül caplattam ki a konyhába, Valéria látott már cifrábbakat is életében. A többé-kevésbé mechanikus cselekedeteknél különben sincs megnyugtatóbb ilyenkor. Szex, kaja. Hűtő, mikró, csésze, nesze. Nehéz meló ugyan

beilleszteni a fekete bársonnyal bevont kriptám ambiánszába a hűtőt meg a mikrót, de mindig jól jön, ha van az embernek fölöslegben néhány szüette barokk szekrénye.

Csak nehogy komolyan végy, könyörgöm. Ha látnád a lakásmat! Bár inkább ne, nem akkora élmény. Valószínűleg mindent elmondtam róla azzal, hogy bútorozva bérlem, és jóformán semmit nem tettem hozzá az elmúlt négy hónapban a berendezéséhez pár bögrén és ágyneműhuzaton kívül. Oké, tetemes mennyiségű por-macs-kát is, de azokat nem az IKEÁ-ból.

Ezúttal még könyveim sem voltak pár önségélyző rémséget leszámítva, pedig könyvek nélkül nem volt életem, még az az izé sem, ami az életem után következett. Mindegy, nem számít. Maximum öt év, aztán majd esetleg könyvtáros leszek valahol Kalamazoo-ban.

Mikor visszatértem, már az ajtóban megcsapott az illat, úgyhogy azonnal tudtam, baj van, de azt még nem, mekkora. Valéria, hál' istennek, még mindig az ágyamon feküdt egy szál semmiben, és az egyik vörös tincset csavargatta az ujjá köré. A bal vállán már hegesedni kezdtek a sekély karmolások, de azért nyilvánvaló volt, hogy nem fütörészéssel töltötte az időt, amíg én az utánpótlással foglalkoztam. A pillantásomat követve ránézett a hegekre, aztán vállat vont.

– Unatkoztam.

Erre sem mondtam semmit, csak feléje nyújtottam az újabb adagot.

– Gyűlölöm, hogy még ilyenkor is ennyire higgadt vagy – könyökölt fel Valéria, és a bögre után nyúlt.

– Az csak látszat. Ha az ösztöneimre hallgatnék, kint rohangálnék az utcákon, és a fogaimat csattogatnám.

Voltál már valaha igazán, tényleg, valóban ideges? Olyan ideges, hogy a feszültségtől szikrázzon a szemed, pattogjon a füled, majd nem szétrepedjen a mellkasod? Amikor nem tudod, mi kell, de mindent kipróbálnál, agressziót, kábítószer, alkoholt, szexet, öncsonkítást, épp csak alábbhagyjon a feszültség? Ha igen, szorozd meg kettővel. Ez a mi átlagos holdtölténk. Aztán szorozd meg a mi átlagos holdtölténket öttel. Ez a luna caliente.

Legszívesebben tényleg kirentottam volna az utcára, hogy elkapjak valakit. Az elmúlt fél évben sem volt sétagalopp együtt élni Valériával, és a bal karomat odaadtam volna azért, hogy egy héttel öregebb legyek. Máskor azonnal csomagoltam volna, és pucolok Genf-be, de máskor persze nem voltam megkötve, az a nyavalyás Melki kódex pedig nem sok jóval kecsegtetett a kötéssel kapcsolatban. *„Hozzám kötötted magad, nélküled nem volt sem éjjelem, sem nappalom, létezni nélküled nem tudtam, nem létezni nélküled nem tudtam, sem közeledben, sem távolodban”* – írta Andreas, miközben éppen beleőrült abba, hogy megölte Adelhaidot.

Nem csoda, hogy Finuccia Tanítványai fontosnak tartották ezt a szöveget. Az ideális Elrettentő Példa. Johannes azért lopta ki a melki kolostor könyvtárából a kódexet, hogy minden vámpír tudomást szerezhessen róla: vannak dolgok, amelyekkel nem érdemes kísérletezni.

Kár, hogy ez sem segített rajtam tavaly ősszel. Igaz, a krónikáink annyi mindent összehadoválnak a kötésről, fogalmam sem volt, mi igaz belőle, mi nem, és milyen következményekkel járna, ha itt hagynám Valériát. Október óta sose kerültünk egymástól kétutcányinál nagyobb távolságra.

– Egyszer Ambrosiával meg az ő kis társulatával töltöttem néhány évet – mondta Valéria, afféle kétségbeesetten csevegő

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

hangnemben. – Bécsben, valamikor a tizennyolcadik század végén. Na, ő mondta nekem, hogy minél öregebb leszek, annál nehezebben fogom bírni a márciust, én meg csak röhögtem az egészen, amilyen ostoba liba vagyok. Már akkoriban is az volt az érzésem, hogy ennél rosszabb soha semmikor nem lehet.

Bólintottam. Ambrosia már vagy ezeröttszáz éves, ő biztos tudja.

– Hol töltötted a tavalyit? – kérdezte Valéria.

– Valahol Montanában, egy ideiglenes csoporttal. Nem ismertem közülük szinte senkit sem. Kibéreltünk egy vadászházat az erdő közepén, és végigpókereztek mind a négy napot.

– *Pókereztek.*

– Gyufaszálban játszottunk. Amúgy nem volt benne semmi kockázat, én voltam az egyetlen empata, és én úgyse tudtam a fejükbe nézni. A többiek mind szuggesztióban utaztak, és azt legalább még ilyenkor is könnyű irányítani. Viszonylag.

– Mindig meglepett, hogy te miért nem a szuggesztiót választottad. A hozzád hasonló controlfreakek élnek-halnak érte.

Vállat vontam. Miután átváltoztattak, nekem is végig kellett gondolnom, melyik képességemet akarom fejleszteni, de úgy láttam, az empátiára nagyobb szükségem van. Különösen az élőkkel szemben használt empátiára.

– Te hol voltál tavaly? – próbáltam visszatérlni a beszélgetést a kiindulópontra, mielőtt Valéria tovább kíváncsiskodik. Ezekben a napokban akár véletlenül is beletrafálhatott volna olyasmibe, amihez semmi köze. Hiába sáncoltam el előle a gondolataimat, amennyire lehetett, a luna caliente idején bármi megtörténhet.

– Sydney-ben – válaszolta.

– Meglógtál előle, mi?